

Skub

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 2 • APRIL 2023

*Læs inde i bladet:
Nyt fra ghettokampen side 3
Rusland ved en skillevej side 5*

REDAKTØREN BEKLAGER

- men glæder sig også

Skub er denne gang tyndere end normalt, og læserne må undvære lederen. Det beklager redaktøren.

Heldigvis har det en glædelig årsag: Redaktøren er inviteret til at besøge Folkerepublikken Kina. Værten er den Internationale Afdeling ved Centralkomiteen for Kinas Kommunistiske Parti, og besøget er led i et større arrangement, hvor en delegation med deltagelse af flere kommunistiske partier besøger forskellige dele af det store land, har møder med fremtrædende partirepræsentanter og deltager i et *Symposium om den kinesiske vej til modernisering og udvikling* med præsentation af en ny bog om Kinas Kommunistiske Parti i den nye æra fra det internationale samfunds perspektiv. Besøget finder sted fra den 16. til den 29. april. På grund af besøgets karakter stod disse datoer ikke til at ændre, og invitationen er personlig, så partiet havde heller ikke mulighed for at sende en anden.

Det er uheldigt, at besøget kolliderer med *Skub*'s produktionsplan og har nødvendiggjort en indskrænkning af aprilnummeret, så det kunne færdiggøres inden redaktørens afrejse. Til gengæld håber vi i et senere nummer at kunne bringe nyt om den socialistiske udvikling i klodens folkerigeste land. Og invitationen er et udslag af den tidligere her i bladet omtalte glædelige genoptagelse af forbindelsen mellem Kinas og Danmarks Kommunistiske Partier i foråret 2021 efter seks årtiers afbrydelse.

Henrik Stamer Hedin

Indholdsfortegnelse

Ghettoloven møder modstand	3
Rusland ved et vendepunkt	5
Hans Kirk 125 år	7
»Indbyrdes har de et sprog...«	8
Hvorfor vi <i>ikke</i> lever i en simuleret verden	10
Bøger	12
Majhilsener	16

Annoncepriser i *Skub*

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250

og så videre dernedad.

Skub

Skub nr. 2 april 2023

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 3. august 2023

Kontingentsatser i DKP

Medlemmer med årsindtægt
under kr. 150.000: Kr. 200 pr. kvartal
over kr. 150.000: Kr. 450 pr. kvartal

Bank 1551 0009889744
Giro 9889744 (+01< +9889744)

Manuskripter til **SKUB**

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Ghettoloven møder modstand

Beboere, der nægter at lade sig tvangs-flytte, blokerer for nedrivning og salg af almene boliger

Af John Christoffersen

I Gellerupplanen blokerer to beboere for nedrivningen.

På Inger Christensens Gade i Århus har to beboere nægtet at lade sig tvangsflytte. Med deres modstand mod at blive smidt ud af deres hjem blokerer de for nedrivningen af to af de blokke, som indgår i Gellerupparken.

Brabrand Boligforening er i fuld gang med at tømme lejlighederne i to af Gellerups boligblokke. Og på trods af at der fortsat er beboere, der nægter at flytte, har man indhegnet de to blokke som byggeplads.

I den kommende tid vil der være håndværkere på byggepladsen og inde i de tomme lejligheder. Da der kan være miljøfarligt affald i lejlighedernes, opgangenes og facadens materialer, skal blokkene miljøsaneres, inden selve nedrivningen går i gang.

Helhedsplanen for Gellerup betyder, at syv blokke med 408 boliger skal rives ned.

De to familier, der har gjort indsigelse mod deres opsigelser, bor i to forskellige boligblokke. Og med deres indsigelser blokerer de for nedrivningen af de to blokke.

Opsigelserne skal på grund af indsigelserne behandles i boligretten.

Mjølnerparken forbereder Manifestation mod Tvangsflytningerne

Den 29. december 2022 blev der banket på Mjølnerparkens beboers dør. Det var to personer fra det, som Bo-vita så komisk kalder »Tryghedsteamet«, som afleverede en opsigelse. I opsigelsen stod, at beboeren skulle være fraflyttet sin bolig senest d. 3. april 2023.

Opsigelsen blev begrundet med, at boligen skulle renoveres. Men den egentlige årsag er, at Investeringsselskabet NREP, med tidlige overborgmester i København Niels Kramer Mikkelsen

som direktør, havde købt 260 lejemål i to af Mjølnerparkens fire blokke.

Men Bo-vita fik ikke held med at få de opsagte beboere ud den 3. april. En række beboere har nemlig gjort indsigelse mod opsigelsen. Og sagen ender nu i boligretten.

Etnisk forskelsbehandling for EU-domstolen

Nogle beboere i Mjølnerparken mener, at Boligministeriets godkendelse af udviklingsplanen for deres boligområde er ugyldig. Efter deres opfattelse er planen i strid med loven, der forbyder etnisk forskelsbehandling. De har derfor anlagt sag mod staten.

I Slagelse er det Slagelse Almennyttige Boligselskab, der har anlagt sag mod en gruppe beboere i boligafdelingen Schackenburgvænge, som er en del af Ringparken. De pågældende er opsagt, fordi deres bolig som konsekvens af udviklingsplanen skal sælges. Men nogle af de opsagte beboere nægter at flytte. De mener, at opsigelserne

hviler på et ulovligt grundlag. For at overholde lejelovgivningen har boligorganisationen været nødt til at indbringe sagen for domstolene, da beboerne har ret til at få vurderet opsigelsernes gyldighed ved domstolene.

Både sagerne vedrørende Mjølnerparken og Schackenburgvænge har byretten på grund af deres principielle karakter sendt ubehandlet videre til Østre Landsret. Her bliver sagerne dog ikke afgjort lige med det samme. Landsretten har besluttet at gennemføre en såkaldt præjudiciel forelæggelse for EU-Domstolen på grund af tvivl om, hvorvidt den danske parallelsamfundslovgivning er i strid med EU's direktiv om etnisk ligestilling.

En afgørelse ved EU-domstolen har lange udsigter.

Udover de to sager, der skal for EU-domstolen, behandles og forberedes en række andre sager. Beboerne i omdannelsesområderne Bispehaven og Gjellerup i Aarhus har anlagt sager som konsekvens af de udviklingsplaner, som Aarhus kommune i samarbejde med Brabrand Boligforening og Østjysk Bolig i henhold til loven har udarbejdet og skal gennemføre i fællesskab.

FN og Institut for Menneskerettigheder

Blandt andet Institut for Menneskerettigheder og FN's komite for økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder, der arbejder under FNs afdeling for menneskeret, har kritiseret den danske parallelsamfundslovgivning. I to rapporter kritiserer FN-komiteen i skarpe vendinger, at Danmark ved lov karakteriserer bestemte boligområder som ghettoer, og at man i forskellige sammenhænge forskelsbehandler de mennesker, som bor i de områder, der er på regeringens såkaldte lister over udsatte boligområder. Institut for Menneskerettigheder er desuden indtrådt i flere af retssagerne og i sager ved Ligebehandlingsnævnet til støtte for beboerne.

Manifestation i Mjølnerparken

Under parolen »Nej til tvangsflytninger« gennemføres der en manifestation lørdag d. 6. maj i Mjølnerparken.

Bag manifestationen står Seniorbofælleskabet Midgården, Mjølnerparkens afdelingsbestyrelse, Almen Modstand, Aktive Ældre på Nørrebro. Boligaktion København, Mellemfolkelig Samvirke og Institut for Menneskerettigheder. På manifestationen vil der være en række talere, bl.a. Københavns borgmester for Teknik og Miljø Line Barfod. Og der vil være optræden af kendte kunstnere som bl.a. Anne Marie Helger og Arne Würgler.

Arrangementet har modtaget tilskud fra Nørrebro Lokaludvalg, Mjølnerparkens afdelingsbestyrelse, Almen Modstand og en række københavnske fagforeninger. Manifestationen foregår i Mjølnerparken lørdag d. 6. maj fra kl. 14 til 18.

Demonstration i Århus.

**NEJ TIL
TVANGS-
FLYTNING!
MANIFESTATION
MED TALER OG MUSIK
6. MAJ 2023
KL. 14 - 18**

I MJØLNERPARKEN

SENIOR-BOFÆLLESSKABET MIDGÅRDEN
AFDELINGSBESTYRELSEN I MJØLNERPARKEN ALMEN MODSTAND
MELLEMFOLKELIGT SAMVIRKE BOLIGAKTIONEN AKTIVE ÆLDRE PÅ NØRREBRO

Den kommunistiske bevægelse i Rusland er endnu mere splittet end den danske; foruden det store Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti, som er solidt repræsenteret i dumaen, og resterne af Sovjetunionens Kommunistiske Parti er der en stribe mindre (men efter danske forhold ikke nødvendigvis små) partier, som på forskellige måder distancerer sig fra det store – dog ikke mere, end at de sagtens kan arbejde sammen, således på de årlige IMCWP-møder, her i bladet omtalt som kommunistiske verdensmøder. Et af disse mindre partier er det Forenede Kommunistiske Parti (OKP), som flere gange har været omtalt i Skub. OKP har netop holdt sin 4. kongres i Moskva; DKP sendte en hilsen, og vi bringer her kongresresolutionen.

Rusland ved et vendepunkt

Politisk resolution fra Det Forenede Kommunistiske Parti, OKPs 4. partikongres

Oversat fra russisk af Aksel V. Carlsen

Rusland står ved et historisk vendepunkt. Den særlige militær-operation (SVO) har ændret både samfundslivet og den offentlige bevidsthed. Intet er givet på forhånd, men grundlæggende forandringer af landets politiske system er uundgåelige, og de er allerede i gang.

Det Forenede Kommunistiske Parti (OKP) tager udgangspunkt i, at det, der sker i Ukraine og i de nye russiske områder, først og fremmest er en borgerkrig, der har udviklet sig til en fuldgyldig international konflikt, der involverer Den Russiske Føderation og en blok af lande ledet af USA. Og netop deltagelsen i konflikten af det amerikanske og dets allieredes borgerskab samt deres politiske repræsentanter giver den karakter af en imperialistisk krig. Det russiske storborgerskab og dets politiske repræsentanter befinder sig i en dyb splittelse. Den ene del forsøger at finde sin plads i den »vestlige verden«. Den anden søger at beskytte Den Russiske Føderations interesser som dominerende »regional magt«; overfor dette må vi kommunister ikke have nogle illusioner: det »nationalt orienterede« borgerskabs patriotisme skyldes ikke en særlig kærlighed til vores land eller folk, men kun hensynet til dets historisk etablerede sted for større kapitalinvesteringer.

Nøglespørgsmålet om, hvad der sker, er for russiske kommunister nutiden og fremtiden for Rusland, dets arbejdere og den kommunistiske bevægelse. Det er her, vores afsnit af den internationale kommunistiske front befinder sig.

Skærpelsen af de internationale modsætninger fører til et opbrud i Ruslands indenrigspolitiske grundlag. Således er den liberale opposition faktisk blevet presset bort fra det legale politiske liv. Det parlamentariske KPRF (Den Russiske Føderations Kommunistiske Parti) har faktisk svoret troskab til regimet og adskiller sig ikke meget fra partiet Forenet Rusland. Samtidig er der dukket et nyt lag op, et lag af »vrede patrioter«, som er i opposition til magthavere og storborgerskab, der hæl-

der til at søge kompromiser med Vesten. Grobunden for dette nye samfundslag er en masse af mobiliserede, frivillige, militært personel, der deltager i SVO, deres pårørende, samt frivillige, der står bag indsamling af humanitær hjælp til fronten. Deres politiske holdninger er forskellige, men tydeligvis er der blandt en stor del af russerne en søgen efter et højreradikalt masseparti af en slags, som ikke findes i Rusland i dag, men alle forudsætninger for dets opkomst, herunder i dele af magtapparatet, er allerede til stede.

Kommunister hverken kan eller må stå uden for de aktuelle samfundsprocesser. OKP erkender truslen om, at det »nye højre« vil overtage den politiske dagsorden, og er samtidig kritisk over for magthavernes propaganda. Derfor opfordrer vi vores tilhængere til aktivt at bringe den kommunistiske holdning til SVOs mål ud til den brede befolkning.

Vi kræver ikke en formel, men reel praktisk afnazificering af de områder, der nu er befriet fra Kievs nynazistiske regime. Vi kræver, at der i de regioner, som Rusland har annekteret, sættes en dagsorden, hvor første prioritet skal være arbejdernes grundlæggende rettigheder til liv, uddannelse, sundhedspleje, anstændige lønninger, frihed til politisk aktivitet osv. og ikke en omfordeling af ejendom til gavn for »nationalt orienterede« oligarker. Den ejendom, der eksproprieres fra ukrainske oligarker, skal tjene folket og blive samfundseje.

Efter at have opfordret hundredtusindvis af borgere til at ofre deres blod vil magthaverne fremover ikke være i stand til at regere på den gamle måde. Det akutte behov for at etablere en suveræn mobiliseringsøkonomi peger i retning af behovet for landets overgang fra stats-oligarkisk kapitalisme til en fornuftig planøkonomisk model. Sidstnævnte betyder afvikling af det nuværende russiske socio-politiske systems markedsorientering og en overgang til en socialistisk økonomi og følgelig til et socialistisk samfundssystem, selvom det er uacceptabelt for landets herskende oligarki.

Det er deltagerne og veteranerne fra SVO, hvoraf de fleste er almindelige arbejdere, der netop har al mulig ret til at gå forrest

i fornyelsen af landets politiske system, økonomi og de sociale forhold. Det mangeårige kompromis mellem folket og magthaverne, som gik ud på, at »Du har ikke nogen som helst ambitioner – til gengæld rører vi dig ikke«, er vakkeltvornet. Der er dog tydelige forsøg på at bremse forandringsprocessen. Mulighederne for legal politisk aktivitet bliver mere og mere begrænsede, hvilket også komplicerer Det Forenede Kommunistiske Partis virke.

Man har på tvivlsom vis »nulstillet« antallet af perioder for at være præsident; man har opretholdt restriktionerne for såkaldt »politisk covid« (hvilket reelt set er ensbetydende med forbud mod oppositionens samfundspolitiske aktiviteter under påskud af at tackle en vanskelig epidemiologisk situation); man har nu indført forhold, der har gjort diverse valg mindre konkurrenceprægede; man praktiserer administrativ og strafferetlig forfølgelse af kommentarer og informationer på internettet. Magthaverne og deres propagandister forsøger at udnytte borgernes patriotiske følelser til at påtvinge dem korporativistiske og solidaristiske ideologiske motiver ved at præge befolkningens bevidsthed med »klasseløse« ideer om »enhed mellem arbejde og kapital«, om »folkelig enighed«, om en »belejret fæstning« under dække af den abstrakte idé om det, der kaldes en »russisk verden«.

Der er en klar modsætning mellem på den ene side forsøg på under den pågående SVO at konsolidere samfundet omkring en betinget »patriotisk konsensus« og den uretfærdige økonomiske model, der skaber en vild social lagdeling, på den anden. Ideologisk befinder regimet sig i et limbo, fordi de herskende elites antisovjetisme strider mod den falske pro-sovjetiske retorik, som magthavernes propagandister udspreder.

Under disse forhold er vores partis hovedopgave at støtte de ønsker om et nyt og retfærdigt styre, der kommer fra aktive dele af samfundet. Samtidig skal vi gøre alt for, at dette ønske ikke bliver grobund for diverse yderligtgående højrekræfter.

Denne opgave kan vi kun løse ved at styrke vores potentiale, både intellektuelt, organisatorisk og materielt. Vi har i mange år arbejdet for dannelsen af et enhedsparti for konsekvente kommunister. Det er ikke blot fordi vi ønsker at undgå unødvendig og skadelig konkurrence mellem kommunistiske partier. Vi ønsker også under de nuværende betingelser at tage de nødvendige skridt til at skabe en politisk platform for det arbejdende folk i det borgerlige Rusland. De nuværende parlamentariske og semi-parlamentariske partier, der udnytter borgernes nostalgi til USSR og det røde flag, er ikke og vil ikke være i stand til at klare denne opgave.

De delegerede på OKP's 4. kongres giver en positiv vurdering af de processer, som er påbegyndt af OKP's ledelse til fordel for gensidig integration af Det Forenede Kommunistiske Parti og Det Russiske Kommunistiske Arbejderpartis strukturer i en fælles politisk organisation, og fastslår, at en sådan samling ikke er et mål i sig selv og ikke bør ses abstrakt, adskilt fra virkeligheden.

Hovedopgaven i Rusland er at skabe et virkeligt kommunistisk center, der kan samle de nu splittede proletariske protestmasser for at løse vor tids grundlæggende opgave: at opbygge et ægte flertalsdemokrati i vort land, hvor producenterne – Ruslands arbejdende flertal – kontrollerer produktionen og en retfærdig fordeling af det samlede samfundsprodukt.

Hans Kirk 125 år

Af John Poulsen

Den 11. januar var det 125 år siden kommunisten, journalisten og forfatteren Hans Kirk (1898-1962) blev født i Hadsund, hvor hans far var læge. Han tog ham som barn med ud på sygebesøg, hvor han lærte fattigdom at kende. Mens han gik på Sorø Akademi, hvor han lærte socialdemokraten Hartvig Frisch, der var lærer på skolen, at kende, vakttes hans politiske interesse, og han deltog for første gang i en 1. maj demonstration i Sorø i 1915. Det kan man læse om i hans smukke erindringsnoveller *Skyggespil* fra 1953, hvor han også fortæller om sin familiemæssige baggrund.

I 1916 blev han student og begyndte at studere jura. Begrundelsen for dette valg var, at »det gør alle, der ikke er egnet til noget som helst her i verden.« Da studiet ikke krævede den store indsats, fik han »tid til læsning af alt muligt andet.« I 1918 mødte han forfatteren Otto Gelsted, og det blev til et livslangt venskab.

Da han blev cand. jur. i 1922, fik han arbejde på den danske ambassade i Paris og senere på Københavns Rådhus, men han sagde op, for han drømte om at blive forfatter. For at skaffe brød på bordet skrev han boganmeldelser til forskellige blade. I 1926 blev han medlem af Clartés bestyrelse og leverede også artikler til dets blad. På samme tidspunkt kunne man læse artikler af ham i *Kritisk Revy* (1926-28) og i mindre omfang i *Monde*. Han blev medlem af DKP i 1931 og af Mondegruppen og var medlem af bestyrelsen for Mondes Forlag indtil 1935. Da bladet *Monde* ophørte i 1932, udkom i stedet *Plan*, hvor Kirk var medlem af redaktionen og skrev mange artikler, bl.a. en række morsomme og fingerede interviews med kendte personer.

Forfatterdrømmen gik i opfyldelse, da hans roman *Fiskerne* udkom i 1928. William Heinesen skrev i et brev til Kirk i 1962, at den »faktisk er så god, at jeg må erklære at jeg simpelthen aldrig har læst en bedre bog«. Den er stadig en af de mest solgte danske bøger nogensinde og indtil nu solgt i over 375.000 eksemplarer.

Da Kirk i 1934 tilbød at skrive gratis til *Arbejderbladet*, fortalte han Martin Nielsen, at det kunne lade sig gøre, for »ved hjælp af et par flasker rødvin til at bløde hjernen op med kan jeg på en enkelt nat skrive to-tre noveller, og så er det meste af den måned klaret økonomisk.« Han fik ca. 200 kr. pr. novelle, og han nåede at skrive ca. 450 i hele sit liv, især til ugebladet *Hjemmet*. De bedste af dem er senere blev udgivet i bogform. Fra 1937 blev han lønnet kultureddaktør, og det fortsatte han med på *Land og Folk* efter besættelsen.

Da Kirk skrev *Daglejerne* og *De nye tider*, var det hans tanke, at der skulle komme et tredje bind, men det blev aldrig til noget. Han arbejdede på bogen i Horserød, men manuskriptet fik han ikke med under flugten derfra den 29. august 1943, og da han efter krigen gjorde et nyt forsøg, lykkedes det ikke. Det hang måske sammen med, at han var en flittig skribent på *Land og Folk*. Han mistede også ved flugten et færdigt manuskript til *Slaven*, men her lykkedes det ham at skrive et nyt, som udkom i 1948.

Kirk døde i 1962 og var kort tid forinden på DKPs 21. kongres blevet valgt som æresmedlem af centralkomiteen. I årene efter 1962 er der udkommet 16 bøger med tekster af ham, der ikke tidligere har været udgivet i bogform, den seneste i 2018, og det viser, at der stadig er interesse for hans forfatter-skab. Især bør nævnes *Hans Kirk. Breve fra Horserød*, som omfatter breve, han skrev bl.a. til justitsministeren under opholdet i Horserød og Vestre Fængsel, og som justitsministeriet først udleverede i 1967. Desværre er det nu kun muligt af hans romaner at købe *Fiskerne* i bogform, mens enkelte andre kan fås som e-bøger.

Hans Kirk i sit kontor på Land og Folks redaktion.

»Indbyrdes har de et sprog...«

For nu næsten 60 år siden skrev den kommunistiske forfatter Hans Scherfig denne tekst, der med vanlig ironi og humor går i flæsket på det officielle danske syn på kolonien Grønland. Teksten blev publiceret i ungdomsbladet *Fremad* i 1966 for første gang, men er stadig højaktuel. Nyd teksten selv!

Af Hans Scherfig

Da den romerske digter *Publius Ovidius Naso* i år 8 blev straffet for pornografi og forvist til den fjerne koloni Tomi, forfattede han en samling klagesange – *Tristia* – som endnu efter næsten 2000 års forløb må fremkalde medfølelse.

Tomi, som lå ved den rumænske sortehavskyst på det sted, hvor havnebyen Constanza nu ligger, var et lille udsted langt borte fra civilisationen. »*Det er den yderste rand, hvortil imperiet når*«, klagede den forviste og fortsatte: »*Ej til så fjernt et sted sendte man nogen tilforn!*« Alting i dette underudviklede land var den forfinede romer imod, klima og luft og himmel og jord. Og den indfødte befolkning af *geter* var klædt i huder og skind og kunne ikke tale latin, men udstødte barbariske ord. I et brev til hjemmet skrev Ovidius: »*Indbyrdes har de et sprog, hvormed de faktisk kan omgås*«.

Forfinede danskere, som i nutiden har måttet opholde sig i det fjerne barbariske Grønland – den yderste rand, hvortil imperiet når – har gjort den samme erfaring som den romerske digter. Disse indfødte grønlandere taler ikke det danske verdenssprog, men udstøder barbariske ord. Indbyrdes har de et sprog, hvormed de faktisk kan omgås. Kun 15-20 procent af disse barbarer er i stand til at tale ordentligt på dansk.

Det humane danske imperium har nu besluttet, at denne vankundighed skal ophøre. De grønlandske børn skal ikke blot lære dansk i skolerne, men de skal begynde med dansk i det første skoleår, imperiets sprog må gå forud for modersmålet. Man kan ikke forlange, at danske lærere ulejliger sig med barbariske grønlandske ord. Undervisningssproget i Grønlands skoler skal være dansk. Den første ABC-bog skal være en dansk ABC.

For voksne danske skolelærere er grønlandsk et alt for vanskeligt sprog, som de ikke har evner til at lære. Men for små grønlandske børn er dansk åbenbart et let sprog, og når de kan stave og læse og skrive dansk, vil ingen forbyde dem senere at lære bogstaverne på grønlandsk. Hvis vi forestiller os, at Danmark var givet udenlandske formyndere – f.eks. tyskere – i vold, og at man i de første skoleår alene ville undervise vores børn på tysk – at den første ABC-bog var en tysk ABC, og at den tyske lærer ikke forstod de danske børns indbyrdes tale – ville det vistnok blive betragtet som et overgreb. Men forskellen

mellem dansk og tysk er ikke så stor som mellem dansk og grønlandsk. Mere end 20 procent af Danmarks befolkning forstår tysk. Der er grund til at tro, at danske børn trods en så barbarisk sproglig tvang ville kunne bevare deres modersmål.

Der er også grund til at tro, at man med den danske tvangsundervisning ønsker at udrydde det grønlandske sprog, som af danske embedsmænd allerede nu betegnes som »primitivt« og »mindre nuanceret« end det forfinede danske. Grønland er blevet erklæret som en del af Danmark, et dansk amt.

Når Grønland ikke mere officielt er en koloni, kan det skyldes, at de Forenede Nationer er forpligtet til at føre en vis kontrol med herrefolkets behandling af de indfødte. På samme tid, som Grønland blev indlemmet som en del af Danmark, blev de portugisiske kolonier i Afrika indlemmet som en del af Portugal. Herefter ophører de Forenede Nationers kontrol. Tilstanden i de portugisiske amter i Afrika er blevet et indre portugisisk anliggende. Og tilstanden i det danske amt i Grønland er et indre dansk anliggende. Hvorvidt de portugisiske afrikanere og de danske grønlandere nyder de samme rettigheder som herrefolkene, vedkommer ikke de Forenede Nationer.

I det fjerne Kirgisien, hvor de kirgisiske nomader under russisk kolonistyre var et døende folk med lignende skæbne som de nordamerikanske indianere, er der nu – ikke 50 år efter revolutionen – en fri kirgisisk republik. Kirgiserne fik først et skriftsprog i 1924. I dag har de en litteratur, teater, universiteter, videnskabsakademi. Alle nøglestillinger – embedsposter, professorater, regering – indehaves af kirgisere. Al undervisning foregår på kirgisisk. Men når man i en dansk publikation nævner disse kendsgerninger, vil den danske presses skriverkarle i kor erklære, at man ikke kan skrive. Det kan simpelthen ikke være sandt. Når det humane danske imperium i løbet af 300 år ikke har været i stand til at lade grønlanderne udvikle en national kultur og ikke har kunnet uddanne grønlandske skolelærere, er det ikke tænkeligt, at der i Kirgisien skulle findes kirgisiske professorer, læger, videnskabsmænd, forfattere, skuespillere, malere, billedhuggere, musikere. Det må være løgn, siger skriverkarlene, skønt det er dem tilladt at rejse hen og se, om det skulle være sandt.

Derimod er det ikke tilladt enhver dansker at rejse til det danske amt i Grønland. Vores hemmelige politi, som registrerer dette folks sindelag og livsanskuelser i særlige kartoteker, vil drage omsorg for, at røde undermennesker formentlig adgang til den danske koloni, som ikke er en koloni, men et indre dansk anliggende.

Billederne til denne artikel er de originale, som blev bragt i Fremad nr. 2/1966. Tekst og billeder formidlet af Luis Monteiro.

I fritiden taler de grønlandsk, men i skoletiden diskrimineres deres modersmål.

Det grønlandske folk må til stadighed kæmpe for ligeberettigelse.

Lea, Britta, Ole og Mathias taler grønlandsk med deres forældre, men fra skolens første dag skal de tale dansk.

Hvorfor vi *ikke* lever i en simuleret verden

Indimellem kan virkeligheden synes uvirkelig. Men er den nu også det?

Af Ditlev Viðstein Petersen

Ret kort efter man fik bygget de første computere, skrev en science-fiction forfatter, Daniel F. Galouye (USA), en historie om en simuleret verden med simulerede mennesker. Historien, *Simulacron-3*, er fra 1964 og fortæller om et firma, der har udviklet en simulator, hvori man kan afprøve forskellige politiske og markedsføringsstrategier på simulerede mennesker – i stedet for at plage rigtige mennesker med uendelige markedsundersøgelser. I modsætning til *Matrix*-filmene, hvor rigtige mennesker lever i en simuleret verden, er beboerne af denne verden også simulerede »enheder« med en simuleret bevidsthed. De ved ikke selv, at de ikke er rigtige.

Forskellige mystiske hændelser i simulationen og i firmaet bag den får en af videnskabsmændene til at ane, at den virkelige verden måske slet ikke er virkelig, at den *også* kan være en simulation. Historien er filmatiseret to gange: Under titlen *Welt am Draht* af Fassbinder og som *13. Etage* af Josef Rusnak. Fassbinders udgave giver, trods den noget bedagede teknik, langt den bedste fornemmelse af mystik og uvirkelighed.

Historien har, sammen med gamle filosofiske problemer tilbage til Platons tænkte lænkede hulemennesker og diskussioner om erkendelsens mulighed og materiens primat eller ej, sat tanker i gang hos flere mennesker. Nick Bostrom (svensker) og Elon Musk (rummand) er ofte citerede. Bostrom er værd at kigge på.

Vi har længe haft ganske avancerede simulationer, der kan afvikles på de stadigt mere kraftfulde hjemmecomputere. *SimCity* var en af de ældste, den er hurtigt blevet fulgt af spil som *The Sims*, hvor man kan se og manipulere med de enkelte figurer (til tider kaldt et virtuelt dukkehus), og forskellige strategispil, hvor modspillerne kan være »kunstige intelligenser« af varierende styrke. Hvad nu hvis figurerne i *The Sims* i stedet for en banal spilleintelligens (på niveau med en kakerlak) havde en veludviklet intelligens og en (simuleret) bevidsthed? Ville de opdage, at deres verden ikke var virkelig? Og hvordan ville de reagere på denne erkendelse? Hvordan ville *vi*?

I løbet af min levetid har jeg set computere bevæge sig fra at kunne spille *NIM* og *Space War* til at kunne slå verdensmestre i Skak og Go og til at kunne tygge sig igennem enorme mængder data og (ofte) få noget fornuftigt ud af det. Samtidigt er deres lagerkapacitet og rå databehandlingskraft forøget ud i det næsten ufattelige. Er vi så ikke ved at måtte erkende, at inden for en overskuelig fremtid vil *vi* kunne skabe en simuleret verden med simulerede, bevidste »enheder«?

Og *hvis* vi vil kunne gøre det, er det da ikke muligt, at en verden »over os«, den rigtige verden, har skabt os som en simulation »i sit eget billede«? Hvor langt op kan dette fortsættes? Hvordan vil vi kunne erkende, at det hele ikke er rigtigt? Eller at vi ikke er simulerede?

I den originale historie sker der »mystiske ting« (langt ud over hvad vi oplever, når vi f.eks. ikke kan finde nøglerne). Personer forsvinder sporløst, og ingen (andre) kan huske dem, dokumenter blankes, folk falder døde om på påfaldende tidspunkter og måder, og der er mange ting, der vist ikke var sådan i går. I Fassbinders film er afsløringen, at hovedpersonen kan huske at have læst en artikel i avisen, og nu findes artiklen ikke. Ingen andre kan naturligvis huske historien, men det lykkes at kontakte en journalist i en anden by, der bekræfter at have skrevet artiklen, og at den da stadig står i hans eksemplar af avisen. Hele intrigen udspilles samtidigt med arbejdet på den simulerede verden, hvor en af »enhederne« forsøger at slippe ud.

I dag leger vi med *The Sims*, men den berømte Moores Lov gør computerne kraftigere og billige med eksponentiel hast, så vi burde snart kunne give *The Sims* en række ægte men simulerede bevidstheder. Og hvis vi nærmer os det punkt, er det så ikke ligefrem sandsynligt, at »dem over os« (altså ikke Vorherre og hans engleskare, men andre, *rigtige* mennesker) leger med os på samme måde? Fordi de kan!

Nej, det er faktisk overhovedet ikke sandsynligt. Hvis vi antager, at en »oververden« har skabt os som en simulation, er det rimeligt at antage, at deres rigtige verden på afgørende punkter ligner vores. At vi f.eks. har de samme fysiske love, og at samfundsstrukturen ligner vores. For hvem i al oververdenen ville dog drømme om at lege med avancerede og detaljerede sociologiske simulationer på et fortidigt samfund? Eller en verden med helt andre fysiske love?

Simulationstilhængernes modargument er ofte, at vi slet ikke kan kende motiverne for at køre en sådan simulation. Lige så lidt som en myre ville kunne forstå protesterne mod fjernelsen af Store Bededag. Herrens og Simulatorens veje er uransagelige. Det er lidt religiøst.

Vi er selv ved at rende i loftet for Moores Lov. Vi kan ikke gøre transistorerne i vore computere ret meget mindre og dermed ikke pakke ret mange flere på én chip (der er plads til nogle fordoblinger endnu, og helt nye principper kan tænkes). Så når vi skal bygge en kæmpestor computer, må den bygges fysisk større, af parallelle processorer i stort antal. Fint, men så stiger det samlede strømforbrug, prisen på køling m.v. bliver et problem. Selve maskinen bliver dyrere.

De større fysiske afstande, som maskinerne spænder over, bliver nu et problem. Med de takt-frekvenser, vi er oppe på i dag, vil et signal ikke kunne bevæge sig ret langt på ét taktslag. Det bliver et problem at snakke sammen på tværs af maskinen.

Vi kan sådan set godt opbygge super-cpu'er som meget høje lagkager, men det vil give en hel del problemer med en ordentlig køling. Man kan også »tænke globalt og afvikle lokalt«. Det er ikke så tit nødvendigt, at alle processorer snakker sammen om alt. Men fysik og økonomi er en show-stopper. Faktisk ville en simuleret verden med en rimelig detaljeringsgrad, da den jo skal simuleres på transistorer, kondensatorer og harddiske,

komme til at køre så meget langsommere end virkeligheden, at de, der satte den i gang, ville være støv, før der skete noget spændende i simulationen.

Igen er simulationstilhængernes argument, at man jo godt kan lave en meget stor computer, hvor der er plads til detaljerede simulationer af milliarder af menneskers bevidsthed, da de sjældent alle sammen skal kommunikere sammen. En sådan computer kan passende bygges op omkring en stjerne, der så kan levere energien til at drive maskineriet. Efter min mening har argumenterne mistet overbevisningskraften for lang tid siden.

I sf-historien er nogle af de indlysende problemer løst ved forenkling. Der er ikke 2-3 milliarder »enheder«, kun nogle tusinde i en mindre by. De tror stadig, at de lever på en hel planet i et stort univers, men hver stjerne, de ser på himlen, er simuleret ganske enkelt (og simulationen kan sættes på pause, når det er dag). Skal de snakke med et andet menneske i en anden by, kan dette menneske læses ind eller oprettes til lejligheden og fjernes igen, når det har gjort sin pligt.

Et sådant princip gør det naturligvis betydeligt enklere. Man behøver ikke simulere hver elementarpartikel i hvert et græsstrå, man kan nøjes med at simulere det, som folk faktisk tror at kunne se. Det samme princip anvendes i dag i mange computer-spil. Der foregår stadig noget, når man vender ryggen til, men

detaljeringsgraden og den grafiske gengivelse er meget nødtørftig (indtil de skal optræde i f.eks. et spejlbillede). Sådan noget ville kun afsløre sig ved tydelige fejl i simulationen. Hvilket har fået forskellige mennesker til at se f.eks. kvantefysikkens mysterier som en indikation på, at vi er simulerede.

Men hvis der nu kun er nogle tusinde enheder i denne simulation, er jeg så en af dem, mens mine læsere kun er simuleret nødtørftigt? Eller er det omvendt? Pludselig får den filosofiske parodi solipsismen en ny betydning. Og man kunne stoppe konflikterne i Syrien og i Ukraine alene ved ikke at læse om dem.

Da jeg ved, at jeg tænker, så antager jeg, at du ikke gør det, for sandsynligheden siger, at du ikke er en fuldt detaljeret »enhed«. Hvilket du naturligvis ved, er idioti, jeg må derimod være en rudimentær simuleret person. Da vi nu begge har erkendt, at vi ikke kan eksistere, hvorfor sidder jeg og skriver (skrev i din tidsramme), og hvorfor sidder du og læser?

En simuleret verden er ikke praktisk mulig. Den er endnu mindre mulig ud fra en økonomisk betragtning. Ud over at ingen kunne drømme om at gøre sig alt det besvær. Men den kan være meget sjov og er en del af diskussionen om, hvorvidt man nogensinde kan simulere en eller mange bevidstheder (menneskelige eller andet) på en stor computer.

Klaustrofobisk flugtmareridt fra nazitiden

Af Margit Andersen

I november 1938 blev en tysk diplomat skudt i Paris af en polsk jøde. Det gav Goebbels anledning til at sætte gang i forfølgelsen af tyske jøder under dække af, at det var en folkestemning, der rejste sig, fordi »jøderne havde erklæret det tyske folk krig«.

På det tidspunkt var der stadig mange udlændinge i Tyskland, som kunne berette til deres hjemlande om, hvad der foregik. Men det medførte ikke, at det blev nemmere for jøder at få indrejsetilladelse til andre lande.

Det er om den tid, at Ulrich Alexander Boschwitz har skrevet romanen *Den Rejsende*. Han havde selv forladt Tyskland i 1935 og kom via Sverige, Norge og Frankrig til England i 1939. Her blev han som tysk statsborger interneret for senere at blive deporteret til Australien. I 1942 blev han frigivet, men omkom, da det skib, han var ombord på tilbage til England, blev torpederet af en tysk ubåd.

Romanen udkom i England i 1939 og i USA i 1940, men efter krigen var der ingen tyske forlag, der var interesserede i at udgive den. Det skete først i 2018.

Hovedpersonen, gennem hvem vi oplever mareridtet, er en assimileret jødisk forretningsmand, Silbermann, hvis søn allerede er rejst til Paris, mens han selv lige vil se tiden an. Han har jo sin virksomhed og udlejningsejendom, som han ikke bare kan forlade.

Men så kommer Krystalnatten, og da nogen næste morgen hamrer på døren, ved han, hvem det er, og smutter ud ad bagdøren. Konen, der er arier og derfor uden for fare, bliver tilbage.

Herefter begynder en klaustrofobisk odysse for Silbermann. Han flakker om på må og få, tager toget fra et sted til et andet og tilbage igen, møder bekendte, der ser væk, eller som han ser væk fra.

Hans fordel er, at han ikke ser jødisk ud og har en pæn sum penge med sig, i hvert fald et stykke hen ad vejen. Pengene har han fået af sin ariske kompagnon, der har presset en anden jødisk forretningsforbindelse i en handel. Det bringer Silbermann i et moralsk dilemma, men han har ikke råd til at være moralsk i den situation, han er i.

Hele tiden er han vægelsindet. Hvor skal han tage hen, hvem tør han kontakte, og hans humør svinger fra afmagt til kampmod. Det var nemmere, dengang da han var soldat i verdenskrigen. Da var man mange sammen, nu er han alene.

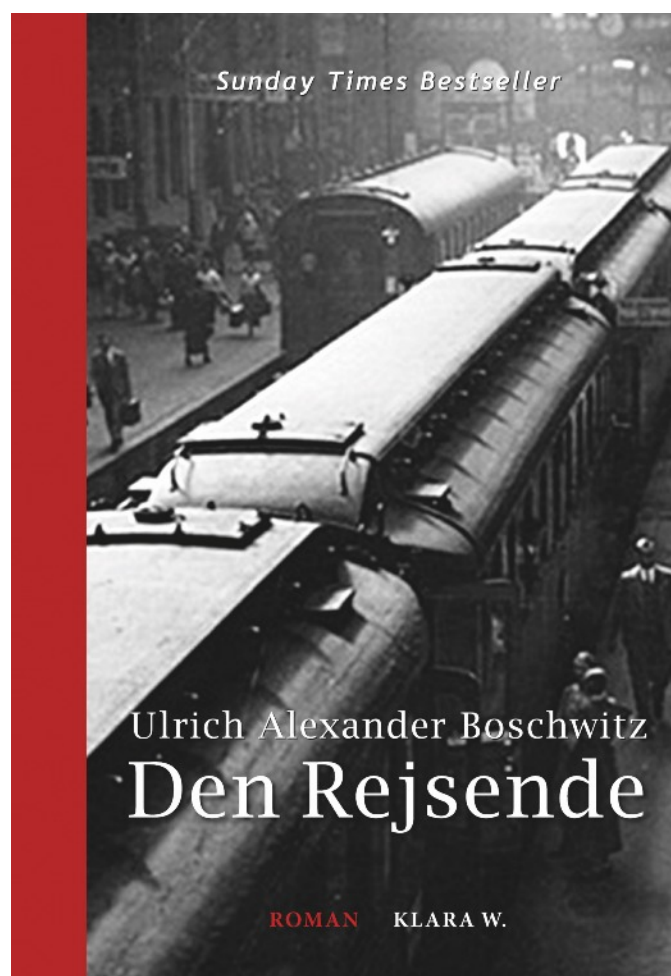
På et tidspunkt lykkes det ham at komme over den belgiske grænse, men han bliver opdaget af gendarmene og sendt retur.

For at leve kræves der mod, for at begå selvmord kræves der kun fortvivlelse, ræsonnerer han. Men da han når til det sidste, lykkes ikke engang det for ham.

Silbermann er ingen helt, han er ikke engang særlig sympatisk. Han er bare et skrøbeligt menneske, som vi er flest, som når han i sin angst og kvide forfalder til selv at blive antisemit.

Forlaget skal have ros for, at romanen, der er et vægtigt og stadig aktuelt vidnesbyrd om, hvor let det er at manipulere med folkestemningen, nu udkommer på dansk. Ikke mindst i forhold til vores behandling af flygtninge. Den er samtidig en imponerende indsigtfuld psykologisk beskrivelse – forfatteren var kun 23 år, da han skrev den – af hvordan mennesker reagerer, når deres trygge tilværelse falder fra hinanden, og af diktaturets indvirkning på de menneskelige relationer.

Ulrich Alexander Boschwitz: *Den rejsende*. Oversat af Ann-Claire Olsen. Forlaget KLARA W. 322 sider. 310 kroner. Særpris 259 kr. + GRATIS levering ved bestilling på www.klara-w.com

Mogens Friis – en af de unge døde

Af John Poulsen

»Klingsat af fiender, gå/ ind i din tid!/ Under en blodig storm-/ vi dig til strid!«

Sådan skrev Nordahl Grieg i 1936 i sit digt *Til ungdommen*. Det gjorde Mogens Friis, og det medførte, at han i en alder af kun 19 år blev en af krigens unge døde. I beretningen om hans korte liv kommer Mogens Wohler vidt omkring fra den personlige udvikling til den digteriske og ikke mindst til modstandskampen i Varde og Esbjerg.

Det er ikke tilfældigt at forfatteren og hovedpersonen har samme fornavn. I krigens sidste dage var Mogens Friis taget til København og fik den 3. maj sammen med nogle kammerater til opgave at opsoge en hipomand, sandsynligvis for at likvidere denne. Hipomanden blev dræbt, men nåede først at skyde Mogens. Den 1. maj havde Mogens' søster født en dreng, som blev opkaldt efter den onkel, som han aldrig lærte at kende personligt, men nu har skrevet en bog om.

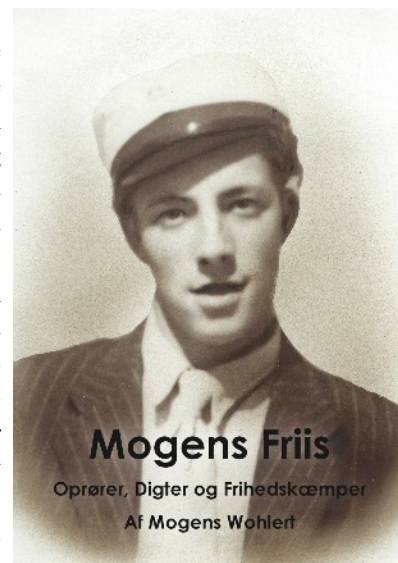
Mogens blev født i 1926 og voksede op i en borgerlig familie. Faderen var redaktør for venstrebladet *Varde Dagblad*, og i hjemmet blev der diskuteret politik og samfundsforhold, og morens litteraturinteresse smittede af på sønnen. Som 15-årig kom han i gymnasiet i Esbjerg, og hans stile og indlæg i skolebladet viser, at han allerede på det tidspunkt var meget optaget af, hvad der foregik i samfundet og ude i verden. I en af stilene, der alle er utroligt velskrevne og analytiske, afskriver han »burgøjerforfatterne« og fremhæver Harald Herdal som banebrydende for den socialistiske realisme, der er vejen frem. Til studentereksamen fik han UG for en stil om arkitektur, hvor han påpegede arkitekturens manglende overensstemmelse med virkeligheden og bygningernes formål.

Men der blev også tid til at digte, og som 17-årig fik han sit første digt trykt i *Vild Hvede*, og det skulle i alt blive til 14. På et tidspunkt skrev han til Harald Herdal, der derefter gav den unge digterspire gode råd og ramsaltet kritik, og der udviklede sig et venskab mellem de to.

Mogens fik også gode venner blandt de lokale kommunister, der havde en helt anden aktiv holdning til besættelsen end hans forældre, som han syntes var slap og eftergivende. Allerede i gymnasietiden blev han aktiv i DKPs modstandsgruppe i Varde/Esbjerg som kurer mellem de to byer, og efter studentereksamen blev hans aktiviteter udvidet, både som skribent i det illegale blad *Vestjyden* og med mere håndfaste opgaver. Men så begyndte Gestapo at trevle gruppen op, og han måtte gå under jorden og hele tiden finde nye overnatningssteder. Det betød også at partiet af sikkerhedsgrunde satte ham i venteposition, hvad der slet ikke passede den unge hedspore, og en dag stak han af til København og tilsluttede sig AMPA, der satte ham på den opgave, der endte så fatalt.

Den 7. maj skaffede BOPA en lastbil, der kørte Mogens' kiste til Varde. Kisten var smykket med et dannebrogssflag, en buket blomster og et armbind. Den 9. maj blev han begravet, og kisten fulgtes af et stort sørgetog. En af talerne, en ungkommunist, trak paralleller til Nordahl Grieg, og i november 1945 udgav Gyldendal på Harald Herdals foranledning og med dennes forord en digtsamling af Mogens Friis.

Fortællingen om den unge digter og frihedskæmper, der bygger på arkivmateriale og erindringer, tegner et fint portræt af ham, samtidig med at den giver et levende indtryk af den lokale modstandskamp. Bogen er udstyret med et navneregister, oven i købet også over dæknavne, samt noter i form af et lille hæfte, der kan tages ud, så man er fri for at blade tilbage.

De fattiges værner

Af John Poulsen

Lørdag den 26. juli 1913 skete der en togulykke, da et ekspre-stog afsporede ved Bramminge og 15 blev dræbt og 54 såret. I toget var det kendte socialdemokratiske folketingsmedlem Peter Sabroe, der var på en af sine mange rejser rundt i landet for at tale især børnenes sag. Han var en elsket stridsmand for de svage i samfundet, og det viste sig tydeligt, da 50.000 mennesker i Århus fulgte hans kiste fra kirken til kirkegården. I 1924 blev der på hans grav opsat en bronzefigur af billedhug-

geren Elias Ølsgård, hvor man ser Sabroe sammen med en lille pige, der skal symbolisere de mange børn, som han havde kæmpet for.

Der er skrevet enkelte bøger om Sabroe, men der har manglet den der gav et større indblik i hans utrættelige virke. Denne opgave har historikeren og forfatteren Erik Voss nu påtaget sig med bogen *Peter Sabroe. De fattiges værner og de riges ris*. Han har lagt et stort arbejde i at finde frem til Sabroes virksomhed ved at gennemlæse aviser, da der ikke fandtes meget materiale fra Sabroes egen hånd, der kunne berette om de mange

sager, han var involveret i.

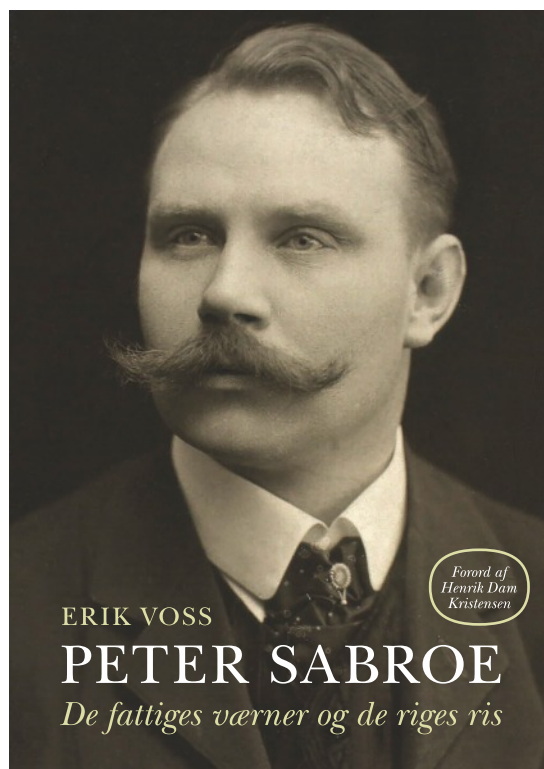
Peter Sabroe (1867-1913) voksede op på en gård ved Silkeborg, som familien måtte forlade for at flytte til Århus. Dens økonomi var dårlig, og han måtte som 9-årig tage arbejde efter skoletid, der ofte blev til en arbejdsdag på 8-9 timer. Den behandling, han blev udsat for, grundlagde hans politiske holdninger. Som 16-årig kom han i lære som skomager i København, men blev bortvist, da han støttede de strejkende svende. Hans politiske engagement begyndte i 1884, da han blev medlem af De unges Forbund, de senere Fremtidsklubber, hvor han hurtigt blev en brugt taler. Det var også på det tidspunkt, at han begyndte sin skribentvirksomhed ved at skrive artikler til *Demokraten* i Århus. I 1886 vendte han for en kort periode tilbage til Århus, men drog senere til Randers, hvor han arbejdede som tjener, samtidig med at han var meget aktiv i Socialdemokratiet (SD). Her fik han hurtigt en ledende rolle, bl.a. som redaktør af *Randers Folkeblad*, som var en aflægger af *Demokraten*. Men det varede kun et år, så vendte han tilbage til Århus og blev formand for partiet i byen, senere redaktør på *Demokraten*, medlem af SD's hovedbestyrelse og i 1901 medlem af folketinget.

I hele sit virke kæmpede han for de svage, forurettede og ubeskyttede, ikke kun i skrift og tale, men også ved at møde op på bøndergårde og børneinstitutioner for at tale med tyende og børn. Mange gange blev han smidt ud, når han mødte op, og fik polititilhold. Demokraten fik ligefrem forbud mod at skrive om bestemte sager. Han rejste også land og rige rundt og holdt taler, og ikke mindst brugte han folketingets talerstol til at tale de svages sag og gøre opmærksom på konkrete sager. Her kæmpede han også for at få tyendeloven ophævet, men det skete først efter hans død. De utallige retssager kostede ham så mange penge til bøder og erstatninger, at han i 1911 måtte appellere til sine støtter om at hjælpe sig, og ved en landsindsamling blev der skaffet 5.000 kr., et kæmpe beløb den gang.

Efterhånden syntes SD, at han var for egenrådige og gik for vidt, hvilket fik ham til at forlade *Socialdemokraten*, og i et brev til bladets såkaldte kontrolkommission begrundede han det med at »bladets ledelse betragtede mit arbejde som skadeligt for partiet og dets presse.«

Det er en meget læseværdig og interessant bog om en politiker, der aldrig gik på kompromis.

Erik Vos: *Peter Sabroe – De fattiges værner og de riges ris*. Forlaget Hovedland, 400 s, 290 kr.

Jagten på Hitlers heste

Af John Poulsen

Foran Hitlers kontor i Rigskancelliet i Berlin blev der i 1941 opstillet to hesteskulpturer "Schreitende Pferde" (skridtende heste) af Hitlers yndlingsbilledhugger Josef Thorak. De var tre meter høje og udstrålede styrke og kraft ligesom mange andre af de skulpturer, der blev skabt i Nazi-Tyskland. I april 1945 blev rigskancelliet bombet, og man regnede med, at de to skulpturer var blevet ødelagt ved bombardementet, men det viste sig senere ikke at være tilfældet. Dette er udgangspunktet for den hollandske kunstdetektiv Arthur Brands bog *Hitlers heste*. Ved et tilfælde fik han i 2014 af en tvivlsom kunsthandler et tip om, at de to heste var udbudt til salg. Der fandtes ligefrem et foto af dem, men om det var de ægte eller kopier, afslørede fotoet ikke, og Brand var i tvivl, om det var værd at undersøge

sagen. Hans to kollegaer i firmaet bakkede ham op, og så gik han i gang. Gennem en jødisk bekendt i München kommer han i kontakt med en nynazist, som kan give ham nogle oplysninger om nynazistiske kredse, og hermed starter en spændende men også farefuld jagt på at finde frem til, hvem sælgerne er. Han får oplyst navnet på en kunsthandler i Amsterdam, der er mellemhandler, og kontakter og fortæller denne, at han er interesseret i skulpturerne. Brand begynder derefter at påstå, at han repræsenterer en rig amerikaner, som gerne vil købe skulpturerne.

Sideløbende med, at han holder kontakt med sælgernes repræsentant, begynder han et omfattende detektivarbejde, og det lykkes ved hjælp af et foto fra slutningen af marts 1945 at finde ud af, at de to heste på det tidspunkt var blevet fjernet, altså før rigskancelliet blev bombet, og derfor måtte være gemt et eller andet sted. Ved en tilfældighed ser han et fotografi, der

viser at hestene befinder sig på en sovjetisk kaserne i Eberswalde nordøst for Berlin. Det lykkes at finde ud af, at de i 1989 er blevet solgt til nogle vesttyskere, men da det var umuligt at bringe dem ud af DDR pga. deres størrelse, blev de officielt solgt til en skrothandler, som DDR-myndighederne tidligere havde brugt. Han skar dem op i mindre stykker, og de blev kørt til Vestberlin ved hjælp af Stasi og videre til de vesttyske købere, som Brand mente nu ville sælge dem igen for at skaffe penge til nynazistisk virksomhed.

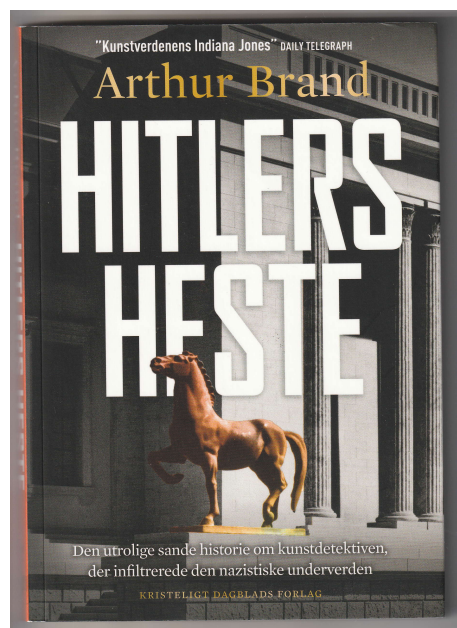
For at komme videre med sagen, og fordi bl.a. *Bild Zeitung* var kommet på sporet af den, indleder Brand et samarbejde med en journalist fra *Der Spiegel*, Konstantin von Hammerstein, og gennem ham kommer han i kontakt med en medarbejder i politiet som arbejder med opklaring af kunsttyverier, og de indleder også et samarbejde.

Efter at have undersøgt en række steder i det vestlige Tyskland lykkedes det til sidst i Kiel at finde frem til, at der på en ejendom befandt sig en skulptur af Arne Brecker, som også var forsvundet, og man håbede så, at hestene også befandt sig der. Herefter gik politiet i gang med at forberede en ransagning i Kiel og to andre steder med tilknytning til det nynazistiske miljø. Da politiet var bange for at nynazister inden for politiet skulle advare om aktionen, gik man forsigtigt til værks. Den 20. maj 2015 slog man til tre steder, og på to af stederne fandt man udover de to heste også fire andre forsvundne skulpturer, som alle blev beslaglagt, da de tilhørte den tyske stat. De to heste er, efter at have været igennem konservatorernes hænder, nu ud-

stillet på et museum i Spandau.

Bogen bygger på en ægte historie, men er skrevet som en roman med de friheder, det giver, og hvis man ikke vidste bedre, ville man tro, at forfatteren havde en meget livlig fantasi, men det er altså ikke tilfældet.

Arthur Brand: Hitlers heste. Kristeligt Dagblads forlag. 265 s. 250 kr.

Danmarks og USSR's historie

Omtale af to skrifter af Lars Ulrik Thomsen

Af Niels Rosendal Jensen

Redaktionen har modtaget to bøger. Den ene omhandler Danmarks historie – den anden USSR's historie.

Det er opmuntrende, at der skrives en kritisk historie om Danmark, ikke mindst fordi de rammer, tilslutningen til EF og senere EU, er voldsomt ændrede. Fra snakken om smør- og flæskeeksport til Storbritannien er integrationen endt i (hvad vi forudsagde) demokratisk underskud, etablering af en militær styrke (dengang kaldt Europahær) og total accept af USA's primat som supermagt. Skrivningen rammer sjældent skarpt nok. Bl.a. tales om Libyen og Enhedslistens hovedkuldse opslutning bag den. Vi var faktisk mange, der gennem skrift og personlig optræden fik listen på bedre tanker. En hovedtese hos Lars Ulrik er, at Enhedslisten har overtaget styringen af DKP. Det bygger han på et par løsrevne betragtninger om EU, som ikke yder den retfærdighed, som DKP fortjener i denne sammenhæng – kritisk medspiller, men også med indeni. Partiet tog generelt afstand fra listens selvstændige opstilling, hvilket kommunister i Enhedslisten også gjorde på skridt og i tale. Altså en kendt strategi – vi arbejder både uden for og inden for listen

med henblik på at påvirke den. Det lykkes ikke altid. Det burde Lars Ulrik jo kende til?

Den anden bog omhandler Sovjetunionens historie – igen et centralt emne, som fortjener grundige analyser. Dem møder vi dog ikke i denne engelske udgivelse. Mest af alt ligner det en overfladegennemgang, suppleret med citater fra Lenin. Læsere vil spørge sig selv: Hvorfor ikke den marxistiske analyse, som forfatteren selv lægger op til? Faktisk er der ikke meget dialektik at finde i denne udgivelse.

Måske er det bare vanskeligere, end man tror. Vi så gerne en dialektisk og materialistisk analyse af det danske classesamfund. Det kræver andet og mere end at sværge til Lenin.

Det glædelige er, at kommunister prøver at håndtere en kontingent verden og pege på, hvor arbejderbevægelsen skal kæmpe. Klart nok, at der altid vil mangle noget. I Lars Ulriks tilfælde er det mere grundlæggende – en total mangel på forståelse af, hvad klassekamp betyder helt konkret.

Lars Ulrik Thomsen: Danmarks historie 1972-2022, 3. udgave. 275 sider. Populi 2023

Samme: History of the USSR. 263 sider. Populi 2023

Pris og forhandleradresse er ikke oplyst.

God 1. maj til alle - også Cuba!

#UnblockCuba
Stop den
økonomiske krig
mod Cuba

Læs mere
- bliv aktiv!

www.cubavenner.dk

I ØNSKES ALLE EN RIGTIG
GOD OG RØD 1. MAJ

PENSIONISTERNES KULTURFORENING AF 1965

GOD 1. MAJ

STØT DEN SOCIALISTISKE
OPBYGNING I KOREA!

STØT D.D.F. KOREA I DETS
FORSVAR IMOD IMPERIALISTISKE
KRIGSTRUSLER!

STØT KOREA'S UAFHÆNGIGE
OG FREDELIGE GENFORENING!

USA UD AF KOREA!

STYRK DEN INTERNATIONALE
SOLIDARITET!

VENSKABSFORENINGEN DANMARK - DEN
DEMOKRATISKE FOLKEREPUBLIK KOREA
info@dk-korea.dk - www.dk-korea.dk - Facebook:
 Venskabsforeningen Danmark-DDF Korea

Ingen amerikanske baser på dansk jord
Ingen våben til Ukraine
Ingen danske tropper i Balticum
Danmark ud af NATO

- og hav en god 1. maj!

Danmarks Kommunistiske Parti